

Pomlad.

Zložil Griša.

Že brsti življenje,
v srcu valovi,
v divjem hrepenenju
pôlje mlada kri!

Kakor bor košati,
ki ga moč doji,
ko iz zemlje črne
srka srčno kri...

Srce je naraslo
drzno do neba,
korenine močne
segajo do dna —

Srka, pije, vživa
neizčrpno slast —
kot iz zemlje grudi
moč orjaški hrast!

Ah, oskrunil sem...

Zložil Griša.

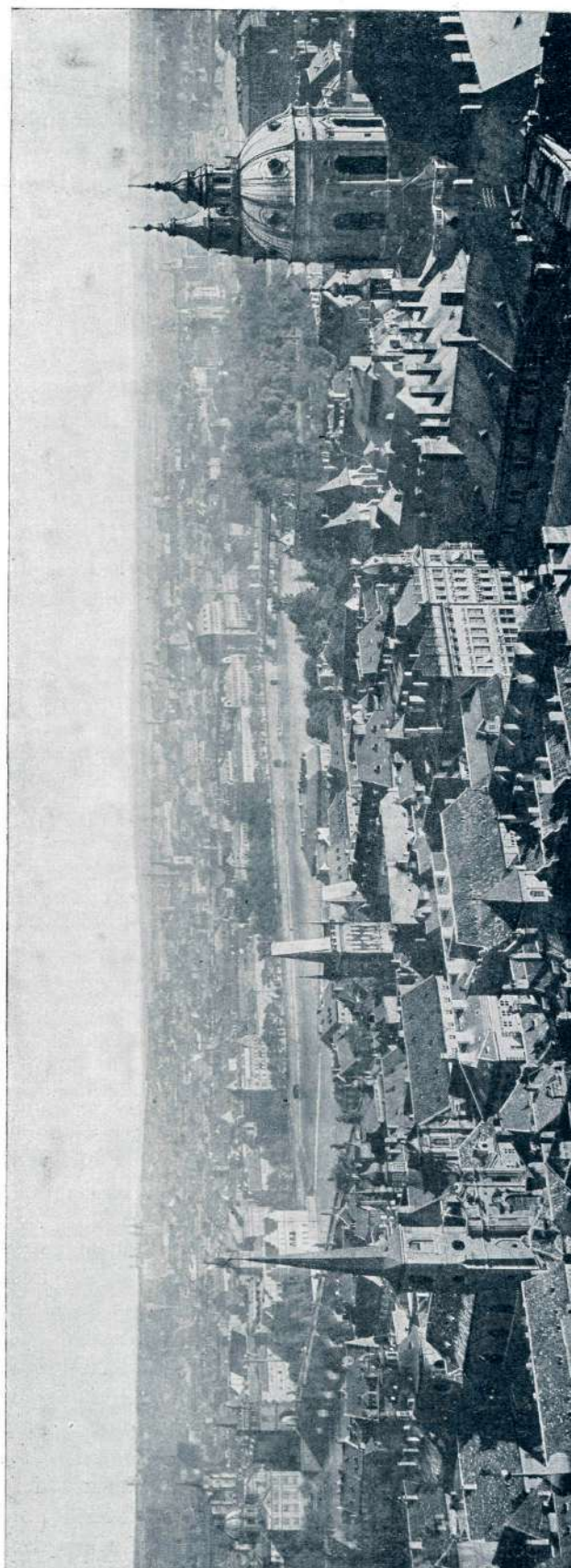
Ah, oskrunil sem
žuljave roke,
zajokalo je
v prsih mi srce:

„Kaj ne pojdeš žet
polja zlatega?
polja, sladkih nad
prebogatega?“

Glej, na vzhodu dan
v halji svatovski
vzbuja rosno plan
k žetvi bratovski!“

Že prihajajo
gostije na polje —
upi vstajajo,
srpi se blesté...

Bratje, naš je dan,
jesen se šibi —
bratje, pojmo žet
sladki plod moči!

PRAGA: POGLED S HRADČANOV NA MESTO